ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 12
Februar - marec – 2022

LE ENO JE POTREBNO

Postni čas

Vsako leto se vrača postni čas, štiridesetdnevna duhovna priprava na obhajanje velikonočnih dogodkov. Post začnemo s starodavnim obredom polaganja pepela na glavo kot znamenje ponižnosti in sprejemanja svoje omejenosti, tudi časovne, življenjske.

"Pomni človek, da si prah in da se v prah povrneš!"

Pepel pomeni minljivost. Našo minljivost – ne minljivost drugih. Našo; mojo! Moj konec mi napoveduje, ko mi mašnik v začetku postnega časa s pepelom nekoč sveže zelenih vejic minule cvetne nedelje začrta na čelo križ: ***"Pomni človek, da si prah in da se v prah povrneš!"***

Vse postane pepel. Moja hiša, moja obleka, oprava in denar, travnik in gozd. Pes, ki me spremlja, in žival v hlevu. Roka, s katero pišem, in beroče oko in vse moje telo. Ljudje, ki sem jih ljubil, ljudje, ki sem jih sovražil, in ljudje, ki sem se jih bal. Kar se mi je na zemlji zdelo veliko in majhno in zaničljivo, vse je pepel, vse …

S pepelom spokornosti bomo danes zaznamovani, pa ne zato, ker bi obupavali nad življenjem, marveč v globoki veri, da nam postna spokornost odpira vrata do radosti velikonočnega jutra.

Ponižno torej priznajmo, da nismo sveti, da nismo Bogu po volji, da marsikdaj ne živimo kot kristjani … Obžalujmo in z zaupanjem prosimo Boga, da nam odpusti.

Odpovedujmo se sodb drugih; odkrijmo Kristusa, ki v njih živi.

Odpovedujmo se besedam, ki ranijo; napolnimo se s stavki, ki ozdravljajo.
Odpovedujmo se nezadovoljstvu; napolnimo se z milostjo.
Odpovedujmo se hitrosti; napolnimo se s potrpežljivostjo.
Odpovedujmo se pesimizmu; napolnimo se s krščanskim upanjem.
Odpovedujmo se skrbem; napolnimo se z zaupanjem v Boga.
Odpovedujmo se pritoževanju; napolnimo se z občudovanjem življenja.
Odpovedujmo se pritiskom, ki ne izginejo; napolnimo se z molitvijo, ki se ne konča.
Odpovedujmo se bridkosti; napolnimo se z odpuščanjem.
Odpovedujmo se lastni nezamenljivosti; napolnimo se z razumevanjem drugih.
Odpovedujmo se tesnobe pridobitništva; zavzemimo se za širjenje Božjega kraljestva.
Odpovedujmo se obupu; napolnimo se z upanjem vere.
Odpovedujmo se slabim mislim; napolnimo se resnice, ki pelje k svetosti.
Odpovedujmo se vsemu, kar nas oddaljuje od Jezusa; napolnimo se z vsem, kar nas z njim zbližuje.

Evangeljska postna opravila: molitev, pritrgovanje v jedi in dobra dela naj bi iz nas naredila drugačne, boljše ljudi. Če kdaj, potem ima vabilo, naj tudi mi delamo nekoliko več na kolenih, posebno veljavo prav v postu. (Vir: https://nadskofija-ljubljana.si/pastorala/gradiva/postni-cas/)

Amicus Dei

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Jožefina Bakhita (ok. 1869–1947)

God 8. februar

Zadnje čase smo neštetokrat slišali za Darfur – pokrajino v državi Sudan, kjer zaradi političnih strasti cele množice živijo v skrajni bedi in umirajo od lakote. Iz te pokrajine je doma naša svetnica, ki se je rodila okoli leta 1869. Njen stric je bil vaški poglavar. Ko je bila stara kakšnih osem do devet let, sta jo ugrabila dva Arabca, ko je šla nabirat zelenjavo na njivo blizu doma. Ko je morala vso noč hoditi skozi gozd, sta jo naslednje jutro zaprla v neko smrdljivo luknjo. »V nedopovedljivem strahu sem klicala na

pomoč očeta in mamo,« je pripovedovala kasneje, »toda nihče me ni slišal.« Zaradi prestane groze je pozabila celo, kako ji je ime; ugrabitelja sta ji zato dala novo ime – Bakhita, ki pomeni »srečna«. Tri leta prej so ugrabili tudi njeno starejšo sestro, ki je bila že poročena, in za njo se je izgubila vsaka sled. V tem času je v tem predelu Afrike trgovina s sužnji še cvetela, čeprav so jo v prvi polovici 19. stoletja skoraj vse evropske države in ZDA z zakonom prepovedale.

Arabca sta Bakhito kmalu prodala. Služila je kot sužnja v več družinah, kjer je pretrpela veliko poniževanj in muk. V Kartumu jo je slednjič kupil neki turški general, čigar otroci so se izživljali nad ubogo črno deklico. Preden se je general vrnil v Turčijo, je dal svojo sužnjo naprodaj. Vzel jo je italijanski konzularni uradnik Calisto Legnani, ki je leta 1884 odšel iz Kartuma. Bakhito je vzel s sabo in jo doma »podaril« ženi svojega prijatelja. Njegova družina je živela v kraju Mirano Veneto in tam je bila Bakhita pestunja njihove triletne hčerke. Družinski oskrbnik Illuminato Checchini, veren mož in prijatelj Giuseppeja Sarta, kasnejšega papeža Pija X., ji je odprl pot do krščanske vere. »Podaril mi je srebrn križ in mi razložil, da je Jezus Kristus, Božji Sin, umrl za nas. Prav nič nisem razumela, vendar me je neka skrivnostna sila nagnila, da sem križ sprejela in ga stisnila k sebi.« Oskrbnik je prosil redovnice, da Bakhito poučijo v veri. Ko je bila 9. januarja 1890 krščena, je dobila kar tri imena: Jožefina, Marjeta in Fortunata. Isti dan je bila tudi pri birmi in prvem svetem obhajilu.

Decembra 1893 je vstopila v noviciat redovnic kanosijank. »Brez strahu položi svoje zaobljube: Jezus te ima rad, Jezus te ljubi. Tudi ti ga ljubi in vedno veselo služi,« ji je prigovarjal beneški patriarh Sarto. Večne zaobljube je izrekla šele leta 1927. Nekaj časa je živela v samostanu v

Benetkah, od leta 1902 pa v kraju Schio, kjer je opravljala različna dela, nazadnje je bila vratarica. Ljudje so jo imeli zelo radi, ker je vse sprejemala s širokim nasmehom in prijazno besedo v beneškem narečju. Zadnja leta je bila preizkušana z raznimi boleznimi. Na invalidskem vozičku je ure in ure ostajala pred tabernakljem in darovala svoje trpljenje za Cerkev, za papeža, za spreobrnjenje grešnikov. Ko je 8. februarja 1947 umrla, so bile njene zadnje besede: »Kako sem srečna ... Marija, Marija.« K njenemu grobu so brž začeli prihajati verniki. Papež Janez Pavel II. jo je 17. maja 1992 razglasil za blaženo, 1. oktobra 2000 pa za svetnico.

Vir: Ognjišče Pripravila Marica

Sv. Jožef

God 19. marec

Jožef je svetopisemsko ime, ki izhaja prek latinskega oziroma grškega Joseph, Iosēf iz hebrejskega imena Joséf/Jehoséf z nekdanjim pomenom 'naj (Bog) doda (potomstvo)'. Že v Genezi pa je navedena povezava imena Jožef s hebrejskim glagolskim korenom jasaf 'dodati'. V Stari zavezi je bil Jožef sin Jakoba in Rahele, ki so ga bratje prodali v Egipt, kjer se je povzpel do najvišjega uradniškega položaja. V Novi zavezi pa je bil Jožef mož Marije, Jezusove matere, tesar v Nazaretu (v koledarju 19. marca). Praznik sv. Jožefa so v javnem cerkvenem bogoslužju začeli obhajati v 15. stoletju, kot zapovedani praznik pa leta 1621. V Sloveniji je 39 cerkva sv. Jožefa. Ta velja za zavetnika slovenskih in več drugih dežel ter držav, od leta 1870 je tudi zavetnik vse Cerkve, v novejšem času delavstva, tj. rokodelcev – drvarjev, mizarjev, kolarjev, tesarjev. V koledarju je razen omenjenega

še Jožef Delavec, katerega praznik so prvič praznovali 1. maja 1955, drugi so pri nas manj znani: 30. aprila Jožef Cottolengo, italijanski redovni ustanovitelj (u. 1842), 25. avgusta Jožef Kalasanc, španski redovni ustanovitelj (u. 1648), 18. septembra Jožef Kupertinski, italijanski redovnik (u. 1663) itd., 7. decembra tudi sv. Jožefa Marija Rosello, redovna ustanoviteljica (u. 1880).
Na jóžefovo, tj. na praznik sv. Jožefa, 19. marca, so po Niku Kuretu nekdaj odrasla dekleta hodila godovnjakom pod okna ali v hiše Józefa pét. Na ta dan je v Cankovi, na Jesenicah in v Ljubnem ob Savinji Jožefov sejem. Sv. Jožef je kot spomladanski svetnik tudi v vremenskih pregovorih: Če bo sv. Jožef lepo vreme dal, bo kmet prav dobro stal. Sv. Jožef lep in jasen, dobre letine prerok prijazen. Če je lepo vreme na jožefovo, naj veselo bo srce kmetovo.

Pripravila Marica

LITERARNI KOTIČEK

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

Roža

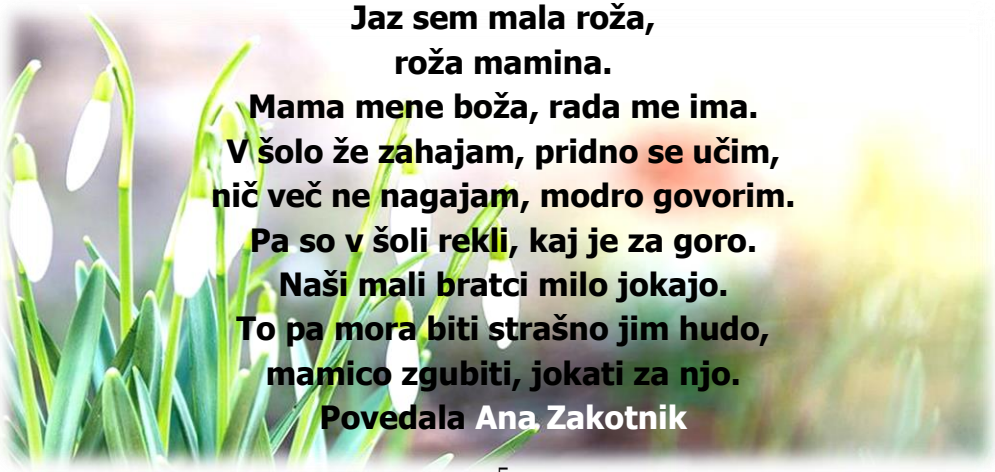

Jaz sem mala roža,
roža mamina.
Mama mene boža, rada me ima.
V šolo že zahajam, pridno se učim,
nič več ne nagajam, modro govorim.
Pa so v šoli rekli, kaj je za goro.
Naši mali bratci milo jokajo.
To pa mora biti strašno jim hudo,
mamico zgubiti, jokati za njo.
Povedala Ana Zakotnik

Pastirčkova nebesa – nadaljevanje

Srebrno zvonjenje daljnega zvona mu je prineslo pastirske sanje. Pastirček je zaspal in sanjal prelep sen. Zopet je bil na paši ob bistrem pohorskem potočku, preko katerega je nekoč padlo podrto deblo in tako naredilo brv. Sredi te brvi je stal prelep jagnjič, bel ko snežinke božičnih poljan, okrog glavičke pa mu je sijalo sonce. Bil je tako lep, da je pastirček kar zazijal ter se zagledal vanj, saj takega ni imel v svojem ovčjem tropu in tudi videl ga še ni nikoli.

Nekaj trenutkov se nepremično gledata. Tedaj pa se jagnjič prestopi in obrne na okroglem deblu, z glavičko pa mu miga in ga vabi za seboj na ozko pot, pastirsko stezico, poraslo s trnjem in ostrogo.

Kar se beli jagnjič zaplete v trnje, bleja in bleja ter ga kliče, da mu pomore iz trnja, ker sam ne more nikamor več.

Tedaj pastirček steče po podrtem deblu čez planinski potok, da bi jagnjiča rešil.

Z bosimi nogami stopi pastirček na trnje, jagnjič pa zableja in mu zopet z glavico pomiga, kot bi hotel gor na njegova ramena. In res, pastirček ga dvigne in si ga položi okrog vratu. Tedaj pa jagnjič pritisne svoj gobček k pastirčkovemu ušesu ter mu pravi: »Kar po tej stezici me nesi, ker ta trnjeva pot pelje v nebesa!« Pastirček ga vesel odnese, hodeč bos po trnjevi stezici, ker je bil svoje javorove cokle že prej izgubil.

Kar se predrami in prelepe sanje so izginile; utihnil je srebrni zvon iz daljave, utihnili pa so tudi ovčji zvonci v čredi. Tedaj skoči pokonci, se ozre naokrog, a ovčjega tropa ni nikjer, stopi na kamen ter kliče ovco vodiljo po imenu, prisluškuje in kliče, a vse zaman. Predolgo je spal in sanjal, zakaj zlato sonce se je že pripravljalo, da odžene svoje bele

oblačke za pohorske vrhove, on pa še nima zbranega ovčjega tropa. Prestraši se misli: Kaj, če ga je res izgubil?
Če je ovčji trop res izgubljen, ga mora najti! Skoči v modrikasto frato; nič. Steče po senčnatem pašniku; tudi tam ni ovac. Morda so šle v črno goščavo? Najti jih mora, ker brez njih ne sme priti domov! Saj mu je kmet znova in znova vtepal v glavo, da se ne sme zanoriti, da ne sme izgubiti ovac, ker potem ne bo prišel v nebesa.
Požene se v temno goščavo, teče med hojkami in jelkami, kliče in prisluškuje. O ovčji čredi pa ni ne duha ne sluha.
In pastirček tava in blodi po širni pohorski planini, v kateri bi se izgubila še drvar in lovec, pa se ne bi on! Kar se znajde na ozki stezici, ki so jo shodili nekoč drvarji in oglarji, morda tudi divji lovci in pred njimi divjad in zverjad.
»Nekam me bo že pripeljala!« se odloči. Steza pa je vedno bolj strma, vedno bolj trnjeva od malinja in ostroginih grmičev. Noge ima že vse razpraskane, okrvavljene in boleče. Odlomi si palico ter se le še s težavo poganja naprej.
Ves izmučen in utrujen sede na štor. Kaj, če ga ta stezica ne pripelje k ljudem? Tedaj pa z vrha zadoni srebrni zvon, kot da ga vabi po trnjevi stezici naprej. Nič več ni čutil bolečin na razpraskanih nogah, ko se je gnal po gozdni poti. Po njej mu je med hojami in jelkami lila nasproti večerna zarja kot rdeča reka.

Črni gozd se na vrhu kope nenadoma odpre in tedaj zagleda pastirček na zelenomodri planji belo cerkvico, oblito z zahajajočim soncem.
Planinski pastirček je tedaj od začudenja obstal ko vkopan, saj cerkve sploh še ni bil nikoli videl.

Voliček II

Zima je še vedno stiskala zobe in kljubovala, čeprav je pomlad močno trkala na njen časovni zaključek. In dokler se je Ljubljana dolgočasila, zavita v meglo, so se naši griči veselo greli v prijetni sončni toploti. Tako ogreti so svoje gozdne jase okrasili s telohi in zvončki. Spomladanske cvetlice so dajale zimi signal, da je čas za njen umik, ter naj prepusti naravo njenemu prebujanju.

Očetovo naročilo, naj skrbim za volička, sem vzel resno, kolikor mi je dopuščala otroška pamet. Pogosto sem stekel v hlev, ko je eden izmed staršev spuščal tele h kravi, da pri njej pije mleko. Opazoval sem ga, kako raste. Iz tedna v teden je bil večji. Razigrano je stekel svoji mami, ko so ga spustili iz njegovega »zavetišča«, ter slastno sesal, da se je penil. Med tem časom sem počistil njegov bivalni prostor, mu s slamo nastlal debelo plast, da je lahko udobno ležal v mehkem in toplem gnezdecu. Kmalu je začel jesti tudi otavo. Zadovoljen sem ga krmil. Najraje sem mu ponudil kar iz roke in ko je previdno, počasi s svojim gobčkom jemal bilke sena, mi je obraz preplavil nasmeh. Stari oče, ki je vedel za mojo »nalogo«, da volička naučim »furat«, mi je priskočil na pomoč. Začel je izdelovati primeren jarem. »Dnevi, ko zunaj ni kmečkih opravil, so kot nalašč primerni za takšno početje,« je rekel. Na trinožcu ob topli peči, ki je bila kljub sončnim dnem potrebna za gretje hiše, si je pripravil vse potrebno. Ob skodelici sladkega čaja je natančno vrezoval v les. Pri čemer je ta dobival želeno obliko. Stara mama mi je za volička spletla pisan štrik. »Tudi to potrebuješ,« je rekla, ko mi ga je dala. Veselil sem se dne, ko bo vprežen, vendar sem moral imeti zvrhan koš potrpljenja in čakati, da zraste. Vsako priložnost sem izkoristil, da se ga dotaknem, ga pobožam ali malo skrtačim. Teliček je po naravi živahen, tako da ne stoji pri miru. Vrtela sva se drug okoli drugega. »Ali plešeta,« se je pošalila mama, ko je videla mojo vztrajnost, ko ga krtačim. V svojem bivalnem prostoru je občasno kar poskakoval. Sivček sem ga poimenoval. Ime se ga je lepo prijelo, tako da so domači med pogovorom, ko smo ga želeli omenjati, rekli kar Sivček in ne več teliček ali volček.

Zagorka

Olimpijske igre v Miklavževem vrtcu

V skupini Zelena soba smo v letošnjem februarju dali velik poudarek olimpijskim igram. Ogledali smo si tekmo, navijali za naše, opazovali slovensko zastavo, poslušali himno, spoznavali zimske športe. Za piko na i našim dogajanjem smo v garderobi naše igralnice priredili veleslalomsko tekmo. Navdušenje otrok je bilo izjemno. Dejavnost smo pričeli z žrebom štartnih številk. Sledila je tekma, ob njej pa glasno navijanje drugih otrok iz skupine. Za dosežen cilj so otroci prejeli zlate medalje in maskoto Zelene sobe, zmajčka Zelenkota. Kako intenzivno so otroci doživljali tekmo, je bilo zaznati naslednji dan, ko so nam starši poročali, kako vneto so doma pripovedovali o dogajanju. Upava, da se jim ti lepi spomini vrnejo čez štiri leta ob naslednji olimpijadi, ko jim bodo mogoče starši

zavrteli posnet filmček njihovega tekmovanja, ki so ga prejeli. Trudiva se, da otrokom do vstopa v šolo uspeva pričarati čim več nepozabnih doživetij, na katere imajo lep spomin.
Zavedava se, kako pomembne so konkretne izkušnje in da je otroška igra priprava na življenje. Otrok se med igro nezavedno uči. Bodimo njihovi spodbujevalci, ki jim nudimo nove in nove izzive.

Mojca Demšar & Darija Turk

Drobtinice

Letošnja zima je bila do sedaj mila, milo rečeno. Februarja smo že lahko nabrali šopek teloha in mačic ter si z njim okrasili bivalni prostor in polepšali dan. Ena izmed zaposlenih iz naše hiše je šla v svojem prostem času na sprehod v naravo, da si nabere novih moči. Spotoma je nabrala lep šopek teloha in mačic. Teloh je postavila v predprostor glavnega vhoda, kjer stoji angel na kaminu. Res prijeten prizor. Mačice je podarila gospe Ž. M., ki se jih je zelo razveselila. Rekla je: »Pomlad je prišla v mojo sobo.« Drobtinice lepote pomagajo premagovati napetost »korona časa«. Upajmo, da se kmalu konča.

Opazovalka

Obisk kurentov v Domu

Petek, 25. februarja 2022 – čakamo na prihod pomladi. Sončno vreme je. Zaradi obiska je vodstvo spremenilo nekatere aktivnosti. Zajtrk je bil

še ob običajni uri. Sledila je sveta maša v kapeli ob 11. uri. Nato je takoj sledilo kosilo. Že ob 12. uri so bili najavljeni kurenti.
Prišli so malo prej, oskrbovanci smo se še vozili v dvigalu na teraso. V momentu so se nam vsem zjasnili obrazi. Kurenti so plesali, vriskali, mahali. Nekdo je zaklical: »Kje imate podmladek?« Niso ga slišali. Vemo pa, da imajo veliko podmladka.
Kar devet kurentov je nastopalo. Imeli so bele kožuhe, le dva sta bila črna. Zvok zvoncev je bil tako močan, da so slišali tudi naglušni. S kurenti je bilo mlado dekle, ki je tolmačila: »Vsak kurent nosi kožuh, masko, zbirajo rutice in jih navežejo na palico. Teža kožuha in zvoncev je okrog 35 kg. In s to težo skačejo, plešejo po več ur, kadar nastopajo v paradi.« Prišli so prav s Ptuja, to je zelo daleč. Zvoki zvoncev in vriskanje je pritegnilo mimoidoče in otroke. Na terasi nad nami so poskakovali malčki Miklavževega vrtca. Dolgo so se poslavljali. Obljubili so, da še pridejo. Popoldne se je pooblačilo, na večer smo dobili še 2–3 cm snega. Kdor je gledal skoke, je bil presenečen, da ima na okenski polici pravi sneg že okrog 20. ure zvečer.
Tako nam sv. Matija in kurenti vsako leto malo »predstavijo« vreme.

Alenka B.

Ljubitelji rib

Na recepciji stoji akvarij z ribicami. Dnevno jih hranimo. Po določenem času menjamo vodo ter čistimo njihov bivalni prostor. Ko imamo čas, jih opazujemo. Zanimivo je gledati, kako v svoji »jati« švigajo iz vogala v vogal. Skrivajo se v svojem skrivališču. Majhne so. Dolge so približno 3 do 5 cm. Glavo imajo rdeče barve, telo svetlo oker.
Imenujejo se rdečeuste tetre.

Danes sem jih med hranjenjem ogovarjala. »Ribice, ribice, ali ste lačne, nate, tu imate hrano.« Pognale so se proti vrhu posode in lovile hrano, ki se je v vodi z različno hitrostjo potapljala. Na drugi strani receptorskega pulta je stal gospod B. J.. Pozdravil me je ter molče opazoval ribice. Po nekaj minutah opazovanja spregovori. »Kaj mislite, koliko bi jih potreboval na krožniku, da bi se najedel?« Njegovi šali se nasmejim, vedoč, da ne misli resno. Tudi sama imam rada orado ali postrv na krožniku. Te pa me razveseljujejo s svojo prisotnostjo, ne glede na njihovo majhnost in »molčečnost«.
Ugotavljam, da imamo ribe radi na različne načine ...

Receptorka

Slovo

Telefonski klic v ponedeljek ob 7.30 uri zjutraj: Milena se je poslovila.
To je bila Milena, ki je bila vsestranska gospa. Pridna, pripravljena vsakomur pomagati. Bila je v Karitas, krasilka, bralka Božje besede. Veliko je sodelovala tudi v Domu Marije in Marte. Ko smo pred leti pričeli z »receptorčki«, je tudi Milena dežurala, obiskovala stanovalce, ob ponedeljkih jih je pomagala voziti po Logatcu, v kuhinji naredila rezance in še in še.

Za vsak božični ali velikonočni praznik je za vse stanovalce naredila primerna darilca. Lani je naredila spominčke tudi za vse »receptorčke«. Izdelala je tudi ogromno voščilnic. Tudi za Karitas. Imela je ogromno idej, zamisli in ogromno jih je tudi realizirala. Bila je dobra sogovornica, poslušalka, prijateljica in dobrotnica.

Draga Milena, za teboj je ostala velika praznina. Pogrešalo te bo zelo veliko ljudi, mladih in manj mladih in starejših. Vsi smo te imeli radi. Verjamemo, da ti je pri Njem lepo, da se imaš dobro v Njegovem naročju, da nas boš iz nebes gledala, nas spremljala in dajala smernice, da bomo tudi mi lahko naredili vsaj nekaj tako dobrega, kot si delala ti.

Tudi tvoji piškotki z lepimi mislimi, ki si jih nam, Karitasovcem, naredila še zadnjič za novo leto, nam bodo ostali v trajnem spominu.

Hvala za vse tvoje dobrote. Milena, z Bogom.

Marija K.

TAKE LUŠTNE – izjave otrok Miklavževega vrtca in DMM

Jaz: »Bo še kdo jedel kruh in sir?«
Deček: »Lahko samo sir brez kruha kot doma?«

Pogovarjamo se o Prešernu.
Deček: »Je tudi on rad pil mleko kot kmet Lojze?«
Deklica: »A je že umrl?«
Jaz: »Ja.«
Deček: »A zdaj sta pa skupaj z Miklavžem v nebesih?«

Otroke ob sliki Prešerna vprašam: »Otroci, kdo je to?«
Deček: »Francon.«
Dalje se pogovarjamo, kako izgleda.
Deklica: »Lepe kodrčke ima, a vidiš.«

Deček v roki drži leseno izrezano Slovenijo. Dečka prosim, da jo dvigne v zrak, da otroke vprašam, kaj vidijo.
Oglasi se deček: »Ja, patalina (petelina).«

Pika poka do potoka,
če pa ne boš hotela pit,
dobiš s palico po rit.

T. Stanko

POSTNI ČAS

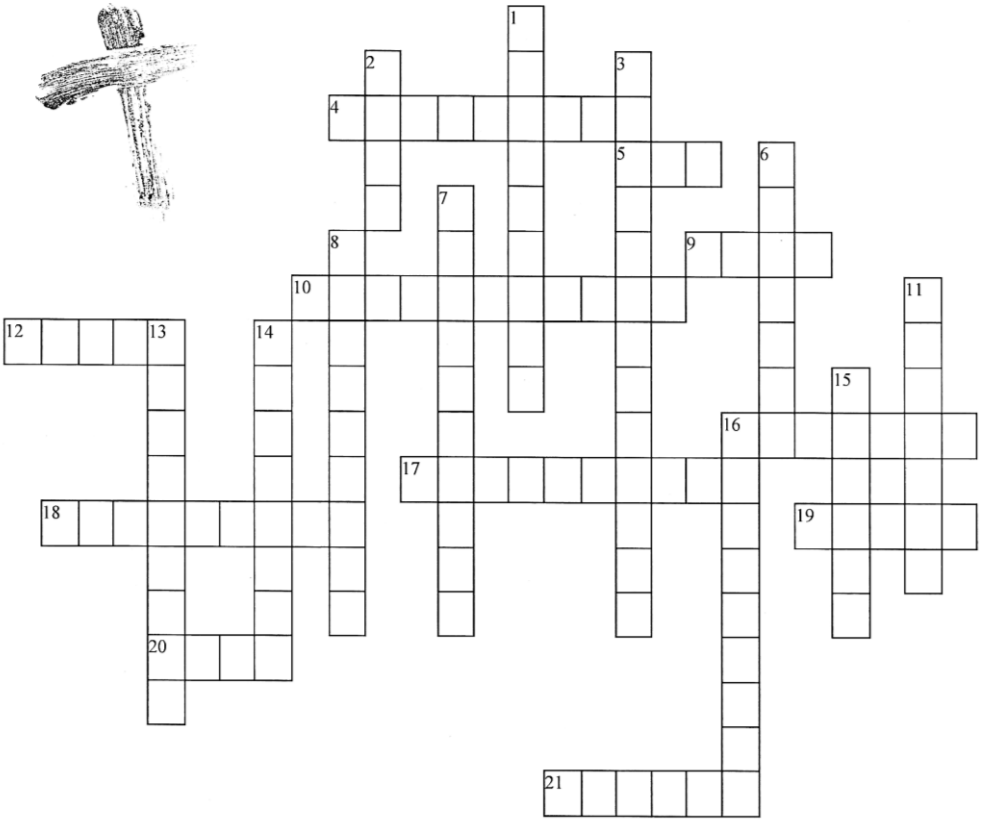

VODORAVNO

4. barva postnega časa

5. število dni strogega posta

9. število postnih nedelj

10. Jezusa je obsodil na smrt (2 besedi)

12. dan Jezusove smrti

16. žival iz pasijona

17. obred na pepelnično sredo

18. dogodek Velike noči, na katerega se pripravljamo s postom

19. mož iz Cirene, ki je Jezusu pomagal nositi križ

20. učenec, ki je Jezusa izdal

21. ime zadnje postne nedelje

NAVPIČNO

1. molitev, značilna za postni čas (2 besedi)

2. ime pete postne nedelje

3. dogodek velikega četrtka (2 besedi)

6. 14 delov križevega pota

7. število dni postnega časa

8. zraven molitve in posta tretja značilnost postnega časa (2 besedi)

11. drugo ime za Kristusovo trpljenje

13. kraj Jezusove smrti

14. žena, ki jo je Jezus srečal na križevem potu

15. ime zadnjega postnega tedna

16. dan začetka postnega časa

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.
Ps 73,28

Ana Zupančič
Uršula Brenčič

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

Če bi Bog imel hladilnik, bi bila na njem tvoja slika.

Če bi imel denarnico, bi bila v njej tvoja fotografija.

Vsako pomlad ti pošilja rože in vsako jutro sončni vzhod.

Lahko bi živel kjer koli v vesolju, vendar je izbral tvoje srce.

Kadar koli se želiš pogovarjati, te posluša.

Spomni se na božično darilo, ki ga je poslal v Betlehem in ne pozabi na tisti petek na Kalvariji!

Priznaj si – nor je nate!

(Danny Dutton)

SMEJALNICA

SPREJEMNI ZPIT
Mali Janezek vpraša očeta: »Zakaj babica bere BIBLIJO?« Oče: »Pripravlja se na sprejemne izpite.«

SPET PIJAN
Janezek pove mami: »Mami, mami, oče je spet pijan!« »Kako pa to veš?« »Ja, glej, spet brije ogledalo, namesto sebe!«

»KAJ JE KOMBINACIJA?«
vpraša učiteljica Janezka. Janezek: »To so ljudje v kombiju!«

D. K.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.